

Marie Holt Hermansens tale til Nina Bang Prisen

Taler

Marie Holt Hermansen

Dato

10. april 2024

Da jeg i 9. klasse første gang så Borgen, lærte jeg at man var uvenner med sine politiske modstandere. Det virkede egentlig ret logisk: Det handler jo om at vinde ik? Og jo, det gør det da også, men i politik bliver det nok aldrig så simpelt. For der er ofte der ikke kun én vinder og der er meget mere på spil end det par point i en pulje.

Netop det lærte jeg, da jeg stillede op som formand for DSE mod min nu aller bedste veninde Wilja. Indrømmet til at starte med brød jeg mig ikke særlig meget om hende. (Hun har siden fortalt, det var gengældt og givet mit lov til at sige det her). Vi var jo uenige, så hun ville mig det nok ikke godt. Det havde jeg som sagt set i Borgen. Så da jeg første gang møder hende og jeg bliver nødt til at komplimentere hendes outfit, følte det allerede lidt som om jeg havde tabt.

I sidste ende vandt jeg formandsvalget, men endnu vigtigere formåede både Wilja og jeg at aflyse den dårlige stemning og vi opdagede, at vi langt hen ad vejen faktisk godt forstod hinandens perspektiver og sammen kunne skabe meget bedre resultater.

I dag er jeg ikke bange for at sige, hun fortjener en stor del af æren for det arbejde jeg formåede at gennemføre i min tid som formand for Danske Skoleelever.

I virkeligheden er der ikke nogen mennesker der kan klare sig alene og det er ikke rigtigt at man skal anskaffe sig en hund hvis man gerne vil have venner i politik. Jeg har i hvert fald masser af venner, der ligner mennesker ret meget. Selvom det

måske er den sværeste, er det også den bedste investering at turde stole på at man er flere, der kæmper om den samme sag og lukke andre ind i de svære rum.

Netop tanken om at man skal være hård, skarp og uforsonlig i politik, tror jeg er en af tidens store politiske udfordringer. For som unge kvinder har vi i Netflix-serier, bøger og på instagram lært at vores vigtigste opgave i verden er at være søde. Kompromissøgende og helst ikke for højtråbende. Det er sådan man får et 12-tal i skolen. Det er sådan man finder en bedsteveninde og måske senere hen en kæreste. Faktisk er det et bærende element i vores liv at vi skal se artige og elskværdige ud. Og det er der for så vidt ikke noget galt i, hvis vi godt selv kan lide det. Fx. Synes jeg da selv at en kjole med pufærmer er lidt flottere end en gammel aflagt hoodie. Og at det er fedest at være et ordentligt menneske. Bedst at lade fællesskabet komme til, før mig selv.

Men det er ikke kun et valg jeg træffer. Det er også en forventning at jeg som kvinde er uproblematisk at være i selskab med. Og det kan for en ung pige på mange måder virke uforeneligt med at stille sig op i en debat og sige fra. At række hånden op og turde indrømme at pufærmerne altså dækker over nogle kæmpestore muskler, man har lyst til at bruge.

Hurtigt kommer vi til at konstatere at det, der må være brug for, er at hærde os piger. Gøre vores stemmer dybere og budskaber mindre nuancerede. Sådan har det været for mange kvinder før mig: I dag hylder vi Nina Bang, og jeg vil tage mig den frihed og sige at hun nok var en af dem. Det var og er en farlig vej for den politiske samtale i vores land, når man prøver at ændre de autentiske, stemmer vi kvinder har. Opgaven er ikke at få flere kvinder til at miste deres omsorg for andre mennesker, deres kærligheden til verden, men at skabe plads og rum til at turde takke hinanden, hjælpe hinanden og stole på hinanden.

Følelser, tvivl og frustration er en naturlig del livet – især hvis man brænder for at ændre noget. Det skal vi ikke lægge skjul på. En af de ting jeg havde sværest ved og øvede mig mest på i DSE var at turde være sød og sårbar. For grænsen mellem at være venlig og mellem at være svag kan føles umulig finde i politik - især som kvinde.

Alligevel har jeg både grædt, grint, råbt og hujet på bestyrelsesmøder i DSE – det ved jeg det nye formandskab kan skrive under på. Og det var netop i de situationer, hvor vi rykkede mest. Hvor en af de nye tillidsvalgte trådte til og gjorde sig gældende. Turde sætte sig selv på spil, fordi vi andre gjorde det.

Samtidig er det når alle de tillidsvalgte har siddet klar med opbakning i fællestråden før jeg gik på i aftenshowet, at jeg har klaret det bedst. En opbakning, der kun var meningsfuld fordi jeg turde sige, at jeg var nervøs. En opbakning som kvinder før mig ikke har følt det muligt at bede om.

Vi skal insistere på at det er okay at vise følelser i magtfulde rum. Faktisk tror jeg vi alle sammen ville have godt af en fælles forståelse af at følelser også har en berettigelse i den politiske debat.

Morale er at gode vibes altid finder tilbage til dig, hvis du tør holde fast i de ting, der gør dig, til den du er. Og for omkring halvdelen af os gælder det, at vi blandt alle mulige andre ting også er kvinder.

I Danske Skoleelever sætter vi en ære i netop at lykkes i denne her balance. Nogle gange er det nødvendigt at tale klart, men for det meste er det nok at være passioneret. Der er ikke noget galt i at ville mere, i at kunne noget og bruge det. Det er derfor nye elever på hvert stormøde forelsker sig i organisationen. Det er derfor de gider bruge tid og kræfter på at kæmpe for andre end dem selv.

Især mener jeg vi har været gode til at give kvinder plads. Da der sidste år endnu en gang blev valgt en kvindelig formand, var der mere end én der spurgte om det ikke snart var på tide med en dreng igen. Om vi da ikke havde haft for mange kvinder? Det er der ikke noget der hedder! Jeg og alle vores andre formænd og næstformænd er ikke blevet valgt for vores køn, men for vores gnist. Og så er det altså lige meget om man er det ene eller det andet eller noget lige midt imellem.

Her til sidst vil jeg gerne vende tilbage til de gode vibes, som jeg hyldede lige før.

For da jeg sad og skulle skrive denne her tale bevægede mig ind i et farligt landskab. Jeg ville af en eller anden halvmasochistisk grund gerne finde eksempler på alle de vilde, mærkelige og sårende ting folk kunne finde at sige om mig i Facebooks kommentarspor. Men mens jeg scrollede, fik jeg lyst til at gøre noget andet. For de kommentarer jeg bed mest mærke i, var dem der gjorde mig glade.

Hun lyder da meget fornuftig

Klog ung kvinde <3

Hvor er det godt sagt

Det er bare et par eksempler.

Det er nemlig ikke alle der er onde og grove imod dig, når du stikker hovedet frem i den offentlige debat. Sådan har det heldigvis altid været - også for Nina Bang og alle de andre stærke kvinder, der har modtaget denne her pris. Det skønne ved politik er, at der næsten altid er nogle der enige med dig, ligegyldigt hvor lidt det føles sådan. Og selvom vi skal tage det seriøst at den grove tone på sociale medier får unge til at søge væk fra politik, har jeg også lyst til at sige til alle - både unge piger og drenge - der lige nu holder sig væk fra den offentlige debat, at der er massere godt i vente, når du blander dig. Du kommer aldrig til at stå helt alene og der vil altid sidde en og føle sig set og hørt af den holdning du repræsenterer.

Det bekræfter denne her pris mig også i. Den bekræfter mig i, at der i sidste ende er nogle, der ser det hårde arbejde og det altid kan betale sig at blive ved.

Så tak til DI og Jytte Hilden for at gøre denne her eftermiddag mulig. Til Claus, Laura og Frederikke for at bære arbejdet videre. Og tak til min mor for at vælge mit outfit i dag og alle andre dage, hvor jeg har haft brug for hende. Det er de færreste der lykkedes med noget som helst alene: det skal vi ikke være bange for at sige højt.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Takketale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/marie-holt-hermansens-tale-til-nina-bang-prisen>